

Ruh Bakımı

METİN KARABAŞOĞLU

© İz Yayıncılık Limited Şirketi, 2017
Sertifika no: 17313

İZ YAYINCILIK: 921
(*karakalem kitaplığı*)
düşünce dizisi: 118
ISBN: 978-605-326-136-0
1. baskı, 2008
9. baskı, İstanbul 2017

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi 12/280, Topkapı-İstanbul
telefon: (212) 5207210 • faks: (212) 5115791
www.iz.com.tr • bilgi@iz.com.tr

kapak: Hamdi Akyol

Basıldığı yer: Alemdar Ofset Matbaacılık Davutpaşa Caddesi
Besler İş Merkezi No: 20/29 Topkapı/İstanbul (Sertifika no: 22953)

METİN KARABAŞOĞLU

Ruh Bakımı

METİN KARABAŞOĞLU, 1964 yılında İzmir'in Tire ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini burada gördükten sonra İÜ Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirdi. Okul yıllarında yazmaya başladığı *Köprü* dergisinin bir süre yayın yönetmenliğini de yaptı. İz Yayıncılık'ın kuruluşunda yaklaşık 5 yıl editörlüğünü üstlendi. Muhtelif yayınevlerinde yayın yönetiminde bulundu. Muhtelif radyo ve TV'lerde programlar yaptı. Karakalem Yayınlarını kurdu, *Karakalem* dergisinin yayın yönetmenliğini yürüttü, Karakalem Seminerlerini başlattı. Çok sayıda kitabın tercüme, edisyon ve redaksiyonunda imzası olduğu gibi, bir dizi ismin yayın dünyasına kazandırılmasına da katkıda bulundu. Evli ve 3 çocuk babasıdır.

bilgi ve iletişim için:

website: www.karakalem.net

e-mail: metinkarabasoglu@yahoo.com

twitter: <https://twitter.com/mkarabasoglu>

facebook: <https://www.facebook.com/MetinKarabasoglu1>

Yayınlanmış Eserleri:

- *Kur'an Okumaları* (5 kitap) • *Hadis Okumaları* (2 kitap) • *Risale Okumaları* (5 kitap) • *Peygamberin Bir Günü* • *Sizin Yıldızımız Kim?* • *Peygamberin Kardeşleri* • *Küçük Şeyler* • *Oyuncak Tamirhanesi* • *Said'leri Ararken* • *Tehlikeli Denemeler* • *Gece Yürüyüşü* • *Düşünceler* • *Gölgeler ve Işıklar* • *Bilimin Öteki Yüzü* (S. Demirci ve Y. Mermer ile birlikte) • *Melekleri Ürkütmeden* • *Medeniyetin Arka Sokakları* (ilk baskılar: *Camide Dans Var* başlığıyla) • *Ruh Bakımı* • *Kertenkele Çukuru* • *Mucize Avcısı* • *Geldim, Gördüm, Sordum* (ilk baskılar: *O'na Doğru* başlığıyla)

İçindekiler

Önsöz	9
Ruh bakımı	11
Amerika dedikleri	21
Aşkın ölümü	37
Ahir zamanda çocuk olmak	47
Kazanırken kaybetmek	59
İçimizdeki savaş	71
Biz dünyayı fethetmedik, dünya bizi işgal etti!	83
Biz özeliz, hepimiz... ..	99
İlle de ahlâk!	113
İncelikler peygamberi	129
Sizin yıldızınız kim?	147
İmanla amel arasında	163

*“Ruh, cesed hesabına zayıflar. Cesed, ruh hesabına inceleşir.
(...) Ziyade ve noksan noktasında hakikatla suret, mâkusen
mütenasiptirler. Yani: Suret kalınlařtıķça, hakikat inceleşir.
Suret inceleřtikçe, hakikat o nisbette kuvvet bulur.”*

— BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ

Önsöz

AMERİKAN EDEBİYATI'NIN yüzü maneviyata dönük büyük ismi Henry David Thoreau, baş eseri *Walden*'da, bir Uzakdoğu kitabından okuduğu bir hikâyeyi anlatır.

Hikâye, bir kralın oğluyla ilgilidir. Hadiselerin sevkiyle memleketinden, annesinin-babasının yanından çok uzaklara düşen küçük çocuğu yetişkinlik çağına kadar, ormanda yaşayan yabanî bir adam bakar büyütür. Çocuk, bu adamı babası, bu adamın mensup olduğu kabileyi ise sülâlesi olarak bilir. Sonra, günlerden bir gün, kralın vezirlerinden biri ormanda çocuğu bulur, onun kralın kayıp oğlu olduğunu anlar ve ancak onun anlatmasından sonradır ki, çocuk, aslında bir şehzade olduğunu fark eder.

Hikâye, bir bilgenin çıkardığı şu hisse ile sona erer:

“İşte, ruhumuz da yerleştirildiği durumda kendi özünü yanlış anlar. Tâ ki, kutlu bir öğretmen gerçeği ona göstereceye kadar.”

Thoreau'nun da dikkat çektiği üzere, modern zamanların

insanları olarak, hikâyedeki çocuğa benzer bir hal üzere yaşıyor ruhlarımız. Görünene, elle tutulana, elde edilene; yani maddiyata olan ilginin bu kadar yüceltiildiği bir çağda, ruhlarımız özüne, aslına yabancılaşıyor. İnsanların kendilerini sahip oldukları fiziksel özellikler ve maddî imkânlar ile tarif ettikleri bu çağda, bütün dikkat, bütün itina 'beden'e ve 'madde'ye odaklanmış halde. Bizi biz yapan, bizi insan yapan asıl özümüz, ruhumuz ise itinadan mahrum, bakımsızlığa mahkûm...

Ruh Bakımı, merkezine bu çelişkiyi mihvere alan bir kitap. Ev tasarımından elbise tasarımına, 'form tutmadan 'cilt bakımı'na uzanan çizgiyi irdeleyen denemelerle başlıyor ve insan olarak bunca kabiliyetimizi, bunca donanımımızı maddede, bu dünyada, fanide boğduran bu süreçten bizi çekip çıkaracak bir 'ruhbakımı'nın yolunu ve yordamını irdeliyor. Peygamber aleyhissalâtu vesselâmın ve ona yol arkadaşı olmuş sahabilerin hayatlarından alınan derslerle, 'ahlâk'ı merkeze alan bir 'ruhbakımı'na bizi çağırıyor. Kitabın New York ile başlayan satırları, Peygamber şehri olarak Medine'nin çağrıştırdıklarıyla geliyor ve derinleşiyor.

Ruh Bakımı, bir açıdan yeni bir kitap. Ama bir açıdan, özellikle de üslup itibarıyla *Camide Dans Var* ve *Peygamberin Kardeşleri*'nin devamı niteliğinde. Her hâlükârda, zamane ruhların, bu kitaptan alacağı çok şey olduğunu düşünüyorum. Kanaatim o ki, *Ruh Bakımı*, unutuldukları, bakımsız bırakıldıkları, ihmal edildikleri bir çağda ruhlarımıza iyi gelecek...

Hayırlı okumalar dileklerimle...

METİN KARABAŞOĞLU

İstanbul, Aralık 2007

Ruh bakımı

O SOKAKTAN GEÇİP O YOKUŞU adımladığım ilk günün üzerinden günler, aylar ve yıllardan öte, onyıllar geçmişti. Yirmi küsur yıl aradan sonra bir kez daha adımladığım o sokakta onca yıldır görmeye hep alışık olduğum dükkânlarda, daha önce göremediğim şeylerin öne çıktığını ilk kez o gün farkedecektim.

Bu sokak, 'spor malzemeleri' sokağı olarak bilinirdi hep. Bir büfe, birkaç başka dükkân hariç, bütün dükkânlar spor malzemeleri satardı çünkü. Kramponlar, her türden spor ayakkabıları, eşofman, basketbol topu, futbol topu, voleybol topu, tenis topu, file, raket, basket, dizlik.. spor deyince akla hangi malzeme geliyorsa, burada muhakkak bulabilirsiniz.

Ama şimdi, bu sokakta bir değişim farketmişti gözlerim. İhtimal, yine bu malzemelerin hepsi bu dükkânlarda vardı. Fakat artık dükkânların önünde ve vitrinlerde yer tutan, başka şeylerdi. Zayıflama, formunu koruma, 'fit' bir görünüme sahip olma imkânı vaad eden âletler ve malzemeler vardı ar-

tık vitrinlerde ve dükkân önlerinde. Koşu bantları, karın kası eritecek âletler, vücuda arzu edilen görünümü kazandıracığı umulan ‘body shaper’lar ve diğerleri...

Yorgun bedenim Çağaloğlu yokuşunu tırmanırken, hâfızama yerleşmiş bu yeni manzarayla, aklım biraz ‘göstergebilim’ çalışır haldeydi. Ekonominin normal akışına göre, arzı talep belirliyorsa, satıcı talebe göre arzı oluşturuyorsa, demek ki, artık ‘beden’e ve ‘görünümü’ne odaklı bir talep artışı vardı. Hem de öyle ciddi bir artış ki, bunca senedir ‘spor malzemeleri’yle nam salan bir sokağı bile biçimlendirmeye başlamıştı.

Adımlarım ilerledikçe, bu durumun bu şehre, bu topluma, hatta bütünüyle yerküreye yayılan bir dizi gerçeğin işareti ve göstergesi olduğunu farkettiler aklım.

En başta bu, insanların artık bedenleri ve bedenlerinin sağlığı üzerine daha duyarlı hale geldiğinin işaretiydi. Bu dünya, bu hayat ve bu beden üzerine bir odaklanma ise, öte dünya, ahiret hayatı ve manevî bünyeye dair bir ihmali tazammun ediyordu.

Yine bu durum, ‘görüntünün iktidarının’ bir belgesi niteliğindedir. Demek ki, oturduğu ev, sahip olduğu araba, kullandığı saat, yemek yediği restoran üzerinden kendisini ‘gerçekleştirdiği’ni düşünen; böylesi görüntü unsurları üzerinden kendisine veya başkasına değer biçen insanlar, bu unsurlara ‘vücut görünümü’nü de eklemişlerdi artık. Lüks arabalara binen lüks giyimli zengin olmak yetmiyor olmalıydı şimdi. Bir de ‘fit’ bir görünüm gerekiyordu.

Zihnim böylesi analizleri birbiri ardınca sıralarken, hayatıyla ve eseriyle zenginleştiğimiz bir büyük ismin, Bediüzzaman’ın en önemli risalelerinden biri gelecekti hatırıma: hayata, ruha, meleklerle ve ahirete dair bir bakış ve bir ufuk yüklü “Yirmidokuzuncu Söz.” Bu güzelim risaledeki bir cümle, spor malzemeleri sokağında gördüğüm değişimin ardındaki asıl olguyu, asıl gerçeği özetliyor olmalıydı: “Ruh, cesed hesabına zayıflar; cesed, ruh hesabına inceleşir.”

O gün, sonraki gün, sonraki günler boyu, bu cümleyi mırıldanıp durdum. Yürürken veya otururken, okurken veya seyrederken, bu söz zihnimde yüzlerce, binlerce kez yankılandı durdu. İnsanların iç dünyalarında dünyaya, maddeye ve görünüşe dair pencerelerin zaten açık olduğunu biliyordum da, bu pencereler daha da genişlemiş ve çoğalmışa benziyordu. Bedenin idaresini ruhun iradesine vermektir aslolan. Beden, ruh hesabına terbiye görmeli, incelemeli, letafet kazanmalıydı. Ama ne yazık ki, ruhun idaresi bedenine teslim ediliyor; beden istekleri veya görünümü merkeze alınınca da, ruh zayıflıyor, güdükleşiyordu.

Bu durum üzerine, niye, neden, nasıl soruları üzerine kafa yordüğüm günlerden sonra, bir tanım düşecekti zihnimde: ruh bakımı. Evet, eksik olan buydu. Cilt bakımı başta olmak üzere, bedene dair her türden bakım çabası, asıl ihtiyacı gözlerden gizliyordu. Bakıma asıl ihtiyacı olan, ruhumuzdu bizim. Hele ki şu ahir zaman şartlarında, kesinlikle 'ruh bakımı'na girmemiz gerekiyordu.

* * *

Sonraki haftalar boyu, bakımı 'beden'e hapseden anlayışın kökenleri ve sonuçları üzerine daha fazla düşünme imkânı bulacaktım. Ateizmle geçen yılların ardından yüzünü dine dönen bir Batılı düşünürün, C. S. Lewis'in bir sözü, bu noktada yaşanan eksen kaymasının belki en veciz özeti idi: "Ruhumuz var" sözünü eleştiriyordu Lewis. Bu söz, insanı bedeniyle tarif eden, bedeni asıl, ruhu ona tâbi gören bir anlayışın tercümanıydı. Hayır, diyordu, "Ruhumuz var' değil; biz ruhumuz, bedenimiz var."

İnsanı insan yapan bedeni değildi, ruhudu yani. Beden asıl, ruh onun elbisesi değildi. Ruh asıldı, beden ruha elbiseydi. Dolayısıyla, insan en başta kendisini, dolayısıyla bedenini ve ruhunu doğru tarif etmeliydi. Ruhun bakımını unutup

fikrini de, zikrini de bedeninin bakımına odaklayan bir anlayış, doğru tarifi teryüz edilişinin nişanesiydi.

Ruhu unutup bedene odaklanan, güzelliği cildin kırışksızlığında arardı meselâ. Ruha odaklanan bir nazar ise, haddini ve Rabbini bilerek yaşayan bir ihtiyarın kırışık yüz hatlarında bulurdu güzelliği. Sahi, Rabbinin emaneti diye biliniş iyi 'bakılmış' bir ruhun aynası olan bir yüz, her kırışıklığında, hayata dair ne kadar da ders, ne kadar da hikmet öğretirdi insana. 'Genç görünme'ye ömrünü vermiş bir 'yaşlı'nın zoraki gerdirilmiş yüz hatları bizi de gergin kılarken; geçen yıllardan huzur ve sükûnet hali devşirmiş bir 'ihtiyar'ın kırışık yüzü bize de huzur veriyor, onun yüzündeki tebessüm bizim de yüz kaslarımızı tebessümle gevşetmiyor muydu?

* * *

Böylesi düşüncelerle hemhal olduğum nice nice günler, 'bakım' için sözkonusu olan, ruhtan bedene eksen kaymasının bir dizi tezahürü daha çıkacaktı karşıma. Meselâ estetik ameliyatlarının bu kadar yaygınlık kazanması, bir örneğiydi bunun. Garip ki, ne zaman 'Cadd'e'ye insem, ağırlık kadınlardan yana olmak üzere, istisnasız en az bir burnu bandajlı insan görüyordum artık. Burunlardaki her bandaj, taze bir 'burun estetiği' ameliyatını fısıldıyordu bize.

Dahası, birbirine benzeyen yüzlerin sayısı, giderek fazlalaşıyordu. Yaratıldığı hali güya göze 'battığı' için estetikle değiştirilmiş yüzler, nasıl da belli ediyordu kendisini. Farklı ve özel olmaya çalışırken farkını yitirme gibi bir kaderi vardı estetiğe baş koyanların. Öyle ki, geleceğe dair şaka niyetiyle ürettiğim bir öngörüm gerçekleşmesi mümkün görünür hale gelmişti artık bana. Şöyle bir öngörüydü bu: Farklı olmak adına 'estetik' müdahalelerle Yaratıcının onlara bahşettiği simayı değiştiren insanlar gitgide birbirine daha da çok benzeyen yüzleriyle farkedilemedikleri için, karıştırmamak için, insanlar parmak

izi tanıyıcılara başvuracaklardı belki. Böyle giderse, otuz, elli veya seksen sene sonra, insanlar eşlerini ve arkadaşlarını ancak böyle ayırt edecekler gibi gözüküyordu.

* * *

Bu sözümona 'estetik' müdahale, yüze mahsus değildi üstelik. Beden üzerinde daha nice estetik müdahale alanı vardı ve daha nice müdahale tekniği geliştirilmişti. Bu müdahaleler için insanların çekmeyi göze aldıkları acı, vermeye razı oldukları ücret ve vücutlarına girmesine izin verdikleri kimyasalları öğrendiğinde, doğrusu ya, akıl almıyor, kalb kaldırıyordu.

* * *

Diğer taraftan, bedene dair bu hassasiyet içinde cildin görünümü o kadar önemli hale gelmişti ki, herhangi bir hastalığınız için ilaç alıp Allah'ın izniyle şifa bulmak üzere girdiğiniz eczaneler, 'kozmetik' ürünleriyle karşılıyordu önce sizi. Vitrinde ve en göz önü yerlerde hep cilt bakım ürünleri vardı. Bakım ürünleri orada öylece göz önündeydi. İlaça ulaşmak için ise, gözünüzün daha uzaklara gitmesi; hatta, eczacının depoya yönelmesi gerekiyordu.

* * *

Neden böyleydi peki?

İnsanlar saçlarının rengi, yüzlerinin gerginliği, bedenlerinin değilse de 'görünüm'lerinin 'genç'liği üzerine bu kadar duruyor; belli bir görünüme ulaşmak üzere neredeyse günboyu aç dolaşmaktan bıçak altına yatmaya kadar türlü çeşit eziyeti bile isteye niye göze alıyordu?

Ve niye bu durum bir tarafta 'blumia' ve 'anoreksia' gibi hastalıkları, öte yanda ise 'dismorfofobi,' yani kendi bedeninden nefret etme gibi arızaları tetikleyecek kadar ilerlemişti?

Öte tarafta, nasıl görüldüğüne aldırış etmek ne kelime, bi-

lakis görünüşüyle insanları cezalandırmak adına habire yeme, habire kilo alma gibi bir tepkiselliğe yönelenler de vardı.

İfratıyla, tefritiyle; zihinsel, duygusal yahut fiziksel değişik türde ve dozajda 'patoloji'ler içeren bir durumu karşımızdaki.

Bunun görünürdeki en önemli sebebini ise, postmodern düşüncenin öncü isimlerinden Jean Baudrillard, 'simülakr'lar ile anlatıyordu. Onun irdelediği üzere, sanalın gerçeğin yerini aldığı bir süreçti yaşanan. Filmler, diziler gerçek hayatı taklid ederek oluşturulduğu halde, durum tersine çevrilmiş haldeydi. İnsanlar, filmleri ve dizileri taklid ederek yaşıyorlardı artık. O yüzden kendi içten tebessümlerini yitirmiş, filmdeki oyuncuların 'rol icabı' zoraki gülümsemelerini yüzlerine yapıştırı hale gelmişlerdi. Üzüntü, hayret, sevinç.. bütün duygular için geçerli olan da buydu.

Yine sanalın gerçek üzerindeki bu tahakkümü yüzünden, insanların 'güzellik' tanımı da, farkına bile varmadan dönüşüme uğramış haldeydi. Sarının en çok satan saç boyası rengi olması, filmlerdeki kadınların ekseriya sarışın olmasıyla birebir ilgiliydi. Yine, nice nice kadının on santim, onbeş santim topuklu ayakkabılarla kendisine her türden ortopedik eziyeti yaparak yürümeye çalışması, filmlerde gördüğü boya kendisini ni yaklaştırmak içindi.

Jesti, mimiği, boyu, kilosu, saç ve ten rengi, yeme içme tercihi, ev döşemi, araba seçimi.. derken, filmlerde görülen gerçek hayatı biçimlendiriyor; sanalın gerçeğe hükmettiği bu süreçte, görüntü aslın, beden ruhun önüne geçiyordu.

Bir anlamda, istibdadın ve tahakkümün kaba saba bir surette değil, farketirmeden hayatlarımıza hükmettiği bir süreçti yaşanan. Hayatlar, hisler ve düşünceler üzerindeki denetim inceleyiyor; başkalarının sunduğu görüntüler üzerinden biçimlenen insanlar 'kendi seçimleri' sanarak başkalarının dikte ettiği tarzı seçiyordu.

* * *

Bu, doğrudu. Ama hâlâ açıklanması gereken bir soru vardı: İnsan, bu sürecin esiri olmaya mahkûm ve mecbur mu? İradesiyle bu dayatmayı aşamaz, bu akıntıya karşı koyamaz mı?

Bu mesele üzerine konuştuğumuz bir zeminde eşim, bu soruların başka cevapları mümkün de olsa tercihin niye ağırlıklı olarak bu yönde seyrettiğini şu cümlesiyle izah edecekti: “Olmak zordur, görünmek kolay.”

Olmak, zordu. Öğrenmek, bilgi edinmek, bu bilgiyi hikmete dönüştürmek, bu hikmeti merhametle yoğurup yaşanabilir kıvama eriştirmek, bütün bunlar zaman, sabır, feragat ve emek istiyordu. Ama iki boya, bir fırça ve topuklu bir ayakkabı ile ‘görüntü’yü kurtardığını düşünüyorsa kişi, hele ki ‘görünüyorum, öyleyse varım’ modunda yaşıyorsa, niye ‘olmaya’ çalışsındı ki? Modern zamanları ‘Çorak Ülke’ olarak algılayan T. S. Eliot’un anlattığı üzere, hayatın yerini ‘yaşantı’nın, hikmetin yerini bilginin, bilginin yerini malumatın, hatta malumatın da yerini verinin aldığı bir dünya değil miydi? Böylesi bir dünya, ruhu da elbette cesede boğdurur, sîreti sûrete ezdirirdi.

* * *

Ama ne yaparsa yapsın, ölümü öldüremez, yaşlanmayı durduramazdı. Ölüm, gerçektir. Ömür ilerledikçe Yaraticının yarattığı kuluna verdiği bazı özellikleri azalttığı veya geri aldığı da. Bunu Yaraticının bir yaratılış kanunu olarak bildirmiyor muydu sûre-i Yâsin? ‘Ömür verdikçe, yaratılış itibarıyla verdiklerimizi eksiltiriz” diye buyuruyor; böylece bizim zannettiğimiz herşeyin aslında O’nun mülkü olduğunu ve hepsini O’nun adına kullanmamız gerektiğini bilmeye bizi çağırıyor muydu?

Gelin görün ki, ölüm de, yaşlılık da, tenimizin pörsümesi de, adımlarımızın yavaşlaması da, yüzümüzü karşıımızdaki aynaya değil, içimizdeki aynaya bakmaya çağırın mesajları bizim için. Yaratan, aslolanın beden değil ruh, sûret değil sîret

olduğunu böylece tekrar hatırlatıyordu bize. Ruhun ülkesine hicret etmeye, ruhumuza ‘*Elestu bi Rabbikum*’ dediği ânın huzurunu hidayet üzere bir yaşayışla yeniden hissettirmeye yöneliyordu.

Ama dışarıdan ne mesaj gelirse gelsin, kulak sağırsa duymazdınız. Mektupta ne yazılırsa yazılsın, zarfı açmadan okuyamazdınız. İçinden gelmeyene, dışarıdan birşey yaptıramazdınız. Kendisine yardım etmeyen, sizin yardımınızı da boşa çıkarırdı.

Âlemlerin Rabbi, rahmetiyle, bizi ruhun bakımına çağırır o kadar mesaj gönderiyordu işte. Ama bütün bu mesajlara karşı, Ernest Becker’a *Ölümün İnkârı*’nı yazdıran bir uygarlıktı dünyaya hâkim olan. Ölüm gerçeği apaçık ortada da olsa, başını kuma göm, hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam et. Saçların beyazlamaya başlamışsa boya. Yüzün kırışmaya başlamışsa önce makyaj malzemelerinin, sonra estetik cerrahinin eline kendini teslim et ki, genç olmasan da ‘genç görün.’ Bu arada, yediklerine, sindirimine, egzersizlerine devam et; uzun yaşaman mümkün!

Böylece, ölümü düşünmeden hayat, ölüm ötesini düşünmeden dünya, ruhu düşünmeden beden üzerine yatırıma yöneliyordu modern zamanlar bizi. Fani bir dünyada ölüm her hâlükârda kaderine yazılmış bir insan için bu, âyetin bildirdiği üzere ‘uçurum kenarına inşaat’tan farklı değilse de; buna yöneliyordu.

Öyle ki, ölüm bizden uzak gözüksün diye yaptırılan ‘bakım’ işlemlerinin, harcanan paraların haddi hesabı yoktu. Hadisin haber verdiği üzere, değil gençliğinde dahi bir yaşlı kadar ölüm gerçeğinin farkında olarak dosdoğru yaşayan ‘en hayırlılar’dan olmak varken, ‘yaşlı olduğu halde gençlere benzemeyi’ iş edinen ‘en hayırsızlar’a sürekli yenileri ekleniyordu.

Ama gerçektir ölüm. İnsanın bu dünyada kalıcı olmadığı, gerçektir. Bu dünyanın kendisinin sabit ve kalıcı bir diyar olmadığı da gerçektir. Fani dünyada aslanan madde değil, taşıdığı anlam; fani hayatta aslanan beden değil, ruhtur. Ruh, beden hesabına zayıflar; beden, ruh hesabına inceleşirdi. Ruhun Elest Bezminde gördüğü hakikate bu dünyada ruhla birlikte şahitlik edip, bu hakikat yolculuğunda ruha tâbi ve yoldaş olan bir beden, cisimlerin 'ruh kuvvetinde, kıymetinde ve hafifliğinde' olduğu ebedî cennetlere kavuşurdu.

Ama bunun için, cilt bakımına odaklanmış, beden imgesine takılıp kalmış donanımlarımızın, dıştan içe, bedenden ruha bir yolculuğa; Kur'ân'ın rehberliğinde ve Resûlullah'ın kılavuzluğunda bir 'ruh bakımı'na ihtiyaç vardı.

Genç kalmak mümkün değildi, ama 'genç görünmek' uğruna bu bakıma geç kalma riski vardı. Genç görüneyim derken, ruh bakımına ayıracak bir vaktin artık kalmadığı ölüm anı kadar geç bir vakitte hakikati görme riski hem de...

* * *

Genç kalmanın imkânsız olduğu bu fani dünyada geç kalanlardan olmak istemiyorsak, yol belli.

Var mısınız ruh bakımına?

Hemen. Şimdi. Sürekli...

